

ЯК ЛАКІ ЗУСТРІВ СВОЮ ЛЮДИНУ

Сергійко мріяв про песика. Тому, коли одного ранку почув скавучання за дверима квартири, дуже зрадів. Подумав, що батьки вирішили зробити йому сюрприз. Окрилений надією, як був, у піжамі та капцях на босу ногу, помчав відчиняти двері.

Але на сходовому майданчику, крім кумедного кудлатого цуцика, стояв ще й сусід. Він копирсався в кишені, шукаючи ключі.

— Доброго ранку, — привітався чоловік, оглядаючи розкуйовдженого хлопчика.

Сергійко теж привітався, присів і погладив песика:

— Це ваш?

— Так, дружина захотіла — щоб було з ким гуляти в парку.

— Їй пощастило. Він такий милий.

Песик, зрозумівши, що його хвалять, завиляв хвостом і застрибнув передніми лапами на коліна хлопчикові. Лизнув шорстким язиком щічку.

— Синку, зачини двері, бо протяг, — погукала мама, і Сергійкові довелося швиденько повернутися до квартири.

Він часто зустрічав песика надворі. Завжди зупинявся, пестив малого по голівці та пригощав печивом. Сусіди назвали свого улюбленця Лакі, але часом дражнили Губкою. Це обурювало Сергійка, адже довга біла шерсть песика нагадувала йому баранчика, а ніяк не губку для миття посуду.

Коли росіяни почали обстрілювати українські міста, родині Сергійка доводилося часто спускатися до підвалу. Якось, повертаючись після відбою повітряної тривоги, хлопчик почув скавучання. Зупинився біля сусідських дверей.

— Лакі, ти там?

Скавучання стало голоснішим. Сергійко чув, як по дверях шкрябають собачі кігті.

— Синку, ходімо! — гукнув тато.

— Але ж Лакі погано...

— Певно, злякався сирени. Нічого, господарі повернуться й вигуляють малого.

Думки про песика не давали хлопчикові спокою. Тож він вирішив звернутися до мами:

— Там Лакі сам, йому страшно...

— Нічого, він собачка, нехай звикає, що господарі не завжди вдома.

Пролунала сирена, і родина знову вирушила до підвалу. Коли поверталися, Сергійко вибіг надвір. Хотів подивитися, чи світяться вікна в сусідів. Проте, через світломаскування, на фасаді виднілися лише однакові темні прямокутники.

Наступного дня сусіди не з'явилися, а скавучання Лакі стало таким жалісним, що вже й батьки Сергійка занепокоїлись.

— Треба зателефонувати сусідам, — вирішив тато.

Вони довго не брали слухавку. Та нарешті вдалося додзвонитися. Виявилось, коли почалося російське вторгнення, сусіди були на гостинах за містом. Вони дуже злякалися, тож вирішили не повертатися додому, а їхати на захід України.

— І як так можна? — Мама сердито вперла руки в боки, коли тато переповів розмову.

— Лакі там сам, без їжі, — хвилювався Сергійко.

— Справді, кепсько, — підтримав тато, — вони хотіли попросити допомоги, але ми їх випередили.

— Може, вони залишили ключі комусь із сусідів? — з надією мовила мама.

— Ні, але сказали, що дублікат є в їхніх кумів. Доведеться з'їздити на інший край міста.

Поки чекали тата з ключами, Сергійко не знаходив собі місця. Він куйовдив у руках улюбленого плюшевого песика. Вмикав мультик, але не дивився.

Нарешті тато приїхав. Щойно відчинилися двері, з квартири вибіг зляканий Лакі. Хлопчик підхопив малого на руки й зашепотів заспокійливі слова.

Урятованому песику дали водички, погодували його й вигуляли. Увечері зібрали сімейну нараду.

— Потрібно доправити Лакі у притулок, — сказала мама.

— Він там побуде, поки господарі повернуться, — додав тато.

— Ні, будь ласочка. Нехай у нас живе, — попросив Сергійко. — Я водитиму його на прогулянку, розчісуватиму, купатиму... Усе, що треба, — мало не плакав, умовляючи.

— Але тварина вдома — це передусім відповідальність, — противилася мама. — Треба рано вставати, щоб вигуляти, та й шерсть буде скрізь...

— Я прибиратиму, — переконував Сергійко. — Це ж не назавжди. Сусіди приїдуть і заберуть, — прохально склав руки долоньками одна до одної.

Мама поглянула на сина, на песика, який сидів поряд, віддано заглядаючи їй у вічі, і погодилася.

Минуло три місяці. Сергійко вже вважав Лакі своїм песиком. Вони щодня гуляли в парку, гралися й весело проводили час.

Якось Лакі підбіг до дівчинки, що сиділа на лаві й читала книжку. Песик сперся лапками на її ноги, привітно завивляв хвостиком і зазирнув у очі. Він завжди так робив, коли йому хтось подобався.

Сергійко впізнав Марійку, вона вчилася в паралельному класі. Діти розговорилися. Дівчинка теж мріяла про песика.

Відтоді вони домовилися вигулювали Лакі разом і поступово потоваришували. Сергійко оповідав про літаки та «Привида Києва», яким захоплювався. Марійка багато розповідала про тата, що захищає Україну.

Одного дня на прогулянці діти так захопилися розмовою, що не помітили сусідів, які спостерігали за ними.

— Лакі, Лакі! — погукав господар.

Песик нашорошив вуха й завмер, здивовано озирнувшись на Сергійка.

— Іди до мене, мій хороший, — позвала господиня, ступивши кілька кроків назустріч.

Лакі нерішуче наблизився. Принюхався. Жінка присіла й погладила білу скуйовджену шерсть.

— Як же ти виріс, мій кудлатику, справді губка...

Сергійко завмер, несила говорити.

— Ми його забираємо. Щиро дякуємо, що по-дбав. — Чоловік узяв із рук хлопчика повідець і причепив до нашійника Лакі.

— Але ж це Сергійків пес! — вступилася Марійка.

— Дівчинко, ми вже повернулися й тепер забираємо Лакі додому. — Чоловік підхопив песика на руки, бо той заляк на місці.

Діти побрели додому сумні.

Мама сказала, що сусіди передали пакунок цукерок і фрукти, щоб подякувати за допомогу. Хлопчик байдуже поглянув на кольорові смаколики і пішов до своєї кімнати.

Наступного дня Сергійко, повертаючись із магазину, зустрів сусідку, яка вигулювала Лакі. Песик із радісним гавкотом кинувся назустріч хлопчикові.

— Лакі, не облилуй мене, будь ласка, я ж не морозиво, — сміявся розпашілий Сергійко, намагаючись обійняти песика.

Господиня насилу відтягнула його від хлопчика.

Сергійко засумував після цієї зустрічі, але через день у двері подзвонили. На порозі стояв сусід:

— Ми з дружиною не справляємося із псом. Він